

Heidi Kølle Andersen

En rigtig dame

182 sider

alpha

Fantasien fejler bestemt ikke noget hos forfatteren. Hun kører på med alle mulige historier om seksuelle tilbøjeligheder, teenagere, modeindustri kontra bæredygtighed, uregerlige svigermødre, arvingerne der er ligeglade med arveladeren, bare de arver og mange andre udmærkede og velmente emner.

Der er megen fordømmelse i bogen, megen afstandtagen og megen kulde, og det får bogen plus for at fremtøne ganske livagtigt.

Sproget er tillige holdt i en til situationerne passende kølig tone stort set hele vejen igennem novellerne, der iøvrigt er bygget op i et ret ens og monotont sprog.

Visse steder er det så direkte vulgært, endda ubearbejdet vulgært. Hvilket efter vores mening er unødvendigt vulgært.

Det virker som om, forfatteren bare har besluttet, at sådan SKAL personerne snakke og tænke og opleve. Uden at tage nøjagtigt bestik af situation og miljø, og hvem personerne ellers er.

På side 78: *Hvis hun var skrap, kom det måske af alt det pis, hun i årenes løb havde fundet sig i.....men var gået hjem i seng, var hun en narrefisse.*

Side 87: *Fuck noget billigt kineserlort.*

Fuck hvor havde hun bare lyst til at hente sin taske, hælde kaffe i skødet på fucking hr.

Lorte-Svendsen og kvitte med et ordentligt ramasjang. Simpelthen bare SKRIDE fra den her butik.

Der havde John, den lade idiot, alligevel ikke overdrevet . . . hedder det i en anden novelle. Og minsandten om selvsamme udtryk ikke går igen på næste side, som er side 69.

Kunne vi bede om lidt afveksling i kraftudtrykkene.

Iøvrigt er det samme John, som Lizette, novellens hovedperson, får lyst til at komme op på pikken af, idet hun ihukommer sig hans ord:

Skal du en tur op på Bamsefar og ride ranke.

Jøsses siger vi bare.

Forfatteren vil muligvis mene, at anmelderen her har misforstået en hel masse. Lad os så sige det. Men vi forlanger af god litteratur, at der skal være mening med de uartige gloser og bitre sætninger. Der er ganske enkelt ikke flow nok i sproget og opbygningen i visse af novellerne. Det virker sært, når forfatteren lader Anne-Sophie i det dunkle apotek blandt glas, piller og kunder anvende begrebet *anskuelsestavle i det periodiske system*, når det er det eneste issue indenfor den slags grundstoffer og særlige fagområde iøvrigt, vi bliver præsenteret for, selv om hun i novellen skulle være lidt af et geni på sit felt.

Persongalleriet virker visse steder heller ikke alt for troværdigt.

Netop hovedpersonen Anne-Sophie skulle være blevet headhuntet til en stilling i en medicinalvirksomhed

Det virker meget søgt, at man har fået øje på hende, som netop gør en dyd af at være introvert, ikke ved hvordan man gebærder sig, lever af havregryn og leverpostej i studieårene, stikker nærgående fyre i barndomsårene med nåle og som vokser svømmer 25 baner i svømmehallen Spanien i Århus. Og sideløbende med stillingen som junior assistent næsten bliver kender af byens værtshuse.

Det virker også meget utroværdigt, at da en gartner ikke kan få lov at færdigkneppe moderen, så napper han datteren, der har gemt sig i et skab. Og som har fundet ud af, hvad der sker mellem mor og gartner i sin fars notesbog.

Og er det ikke lige lovlig søgt, at moderen tager sin vielsesring af inden gartneren skal op i hende.

Vi får indblik i mange miljøer og måder at reagere på. Det er måske også meningen. Fantasien får frit spil i novellerne. Det må man sige. Og er budskabet, at verden er fyldt med nuancer og menneskesindet ligeledes, så har bogen en mission.

Og skal vi lære de mere primitive sider af menneskene og af det danske sprog at kende, så får man da lidt valuta.

De gamle ved jo alligevel ikke, hvad de skal bruge pengene til, siger Charlotte til sin Lars-Christian, da de kører hjem fra adventshyggen hos mormor med en kvart ko og et arveforskud.

Når alt ovenstående er sagt, så gør bogen indtryk ved at fremstille så mange forskellige karakterer og så mange forskellige miljøer og så mange, forskellige kolde og rent ud sagt ikke særligt tillidsvækkende eller troværdige mennesker.

Det kan såmænd være udmærket. Og det tæller også på forfatterens plusside, at hun har valgt at beskrive en række situationer, som er kendetegnende for mønsterbrydere og folk, der vil noget mere end bare stå stille på perronen og se på, hvordan andre prøver deres grænser af.

Der skal bare arbejdes betydeligt mere med sprog og opbygning og nuancer, før det kan blive mere end en appetizer.